

Cel întâi-născut

Titlul Fiului de „*Cel întâi-născut din toată creația*” este în epistola către Coloseni capitolul 1 strâns legat cu titlul „*Chipul Dumnezeului Celui nevăzut*”. Într-o singură frază se explică, că Fiul dragostei Tatălui este atât una cât și cealaltă: „*Fiul dragostei Lui ... El este Chipul Dumnezeului Celui nevăzut, Cel întâi-născut din toată creația*”. Cu privire la Dumnezeu El este Chipul, și cu privire la totalitatea lucrurilor create El este Întâiul-născut; aceste două aspecte sunt unite în Persoana Sa binecuvântată, și de acolo ambele își primesc caracterul lor incomparabil. Este Fiul, Cel care este Chipul și Cel care este Întâiul-născut.

Aceste două relații își găsesc fundamentul în *funcția de prezentare* a Fiului, respectiv în *demnitatea Sa personală*. „*Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume*” (1 Ioan 4.9); căci Fiul dragostei Tatălui este Chipul Dumnezeului Celui nevăzut și reprezintă și revelează pe Acela care este dragoste.

Și când acest Fiu „*la înfățișare este găsit ca un Om*”, El ocupă locul „*Celui întâi-născut*”, căci toată creația comparată cu gloria Sa personală, care este mai presus de toate, devine fără importanță; este în natura lucrurilor, că acela care construiește casa este vrednic de mai multă demnitate decât casa însăși (Evrei 3.3). Fiul ca Creator posedă demnitatea „*Celui întâi-născut*”, atunci când prin întruparea Sa ca Om intră în domeniul propriei Sale creații. Această demnitate este dreptul Lui propriu ca Fiu.

Ce înseamnă „Cel întâi-născut”?

Când este vorba de Domnul Isus, trebuie în primul rând remarcat că după „*Cel întâi-născut*” sau „*Întâiul născut*” nu stă cuvântul „*Fiu*”; așa că noi nu citim în Scriptură despre „*întâiul Fiu născut*”, însă citim despre „*singurul Fiu*”. Din aceasta recunoaștem că Cel veșnic, Cel pe care noi Îl adorăm, este Cel întâi-născut, deoarece El este Fiul: „*A Fiului ... Cel întâi născut*”. Fiul poartă titlul de „*Cel întâi-născut*” pe baza dreptului Său propriu, intrinsec, al filiațiunii, pe care El o posedă din veșnicie, însă nu ca titlu câștigat prin dreptul de întâi născut sau prin începutul existenței: El nu este Cel întâi-născut pentru că El a fost primul născut.

În limbajul Scripturii expresia „*întâi-născut*” arată un privilegiu deosebit cu privire la autoritatea părintească, la poziție, la posesiune și altele asemănătoare acestora. De aceea expresia înseamnă primul rang în familie, și această poziție covârșitoare depinde deseori, dar nu întotdeauna, de ordinea la naștere sau de dreptul de întâi născut (vezi 1 Cronici 26.10).

Iacov de exemplu folosește expresia „*întâiul născut*” în acest sens general al caracterului excepțional deosebit atunci când binecuvântează pe fiul său cel mai în vârstă, nedemn: „*Ruben, tu, întâiul meu născut, puterea mea și cele dintâi roade ale tăriei mele, întâiul în demnitate și întâiul în putere*” (Geneza 49.3). Deci acesta era rangul înalt, care a dat lui Ruben titlul de „*întâiul născut*” înaintea celorlalți fii ai lui Iacov, cu toate că în cazul lui valoarea pentru el și urmașii lui s-a pierdut în cea mai mare parte din cauza greșelilor proprii păcătoase.

Din contextul din Coloseni 1.15 putem vedea, că întâietatea și poziția covârșitoare în această secțiune sunt de nedespărțit legate cu folosirea titlului „Cel întâi-născut”. Motivul pentru care Fiul dragostei Tatălui este „*Cel întâi-născut din toată creația*” este redat clar: pentru că „*prin El au fost create toate lucrurile*”. Măsura superiorității Fiului constă în suveranitatea incomparabilă cu care Creatorul stă deasupra propriei Sale creații. Deoarece Fiul a creat pământul și cerurile, atunci când El a apărut în lumea aceasta pentru mântuirea noastră, în mod necesar poartă demnitatea de „*Cel întâi-născut*” în legătură cu pământul, cu cerurile și cu tot ce este în ele.

Cel întâi-născut nu este întotdeauna cel care a fost născut primul

În mod obișnuit oamenii primesc dreptul de întâi născut prin prioritatea ordinii la naștere, dar nu întotdeauna. Corespunzător urmării naturale a nașterii, Esau posedă dreptul de întâi născut, dar acesta a fost dat lui Iacov, cel mai tânăr. Cu toate că David avea mulți fii, care s-au născut înainte de Solomon (1 Cronici 3), totuși ultimului i-au fost acordate drepturile împărătești de urmaș al tronului lui David. Acesta este un exemplu remarcabil, căci de aceea Solomon apare în genealogia lui Mesia, care merge în urmă până la Avraam și David (Matei 1.6), cu toate că el nu era fiul cel mai în vârstă al lui David (compară cu 1 Împărați 2.22). Harul suveran al lui Dumnezeu a oferit fiului lui David și al Batșebeei această distincție de „întâiul-născut” (Psalm 89.27); ea dovedește că primului născut nu i se acordă întotdeauna drepturile de întâi născut. Solomon nu era primul născut între fii lui David, și cu toate acestea el a devenit cel întâi-născut în familia regală și moștenitorul coroanei lui Israel.

Găsim această diferențiere și atunci când expresia se folosește cu privire la națiuni. Și aici „întâiul născut” nu înseamnă prioritate cu privire la momentul întemeierii națiunilor, ci este o poziție de întâietate peste celelalte națiuni. De exemplu Egiptul avea, înainte să fie chemat Avram, un anumit prestigiu între națiuni. Secole mai târziu însă, scurt înainte ca urmașii lui Avram să fie eliberați din robie, Iehova adresează lui faraon mesajul: „*Israel este fiul meu, întâiul Meu născut, ... lasă pe fiul Meu să plece*” (Exod 4.22,23).

În istoria lor de mai târziu aceeași expresie frumoasă a fost folosită de Ieremia în legătură cu făgăduita restaurare a poporului Israel după împrăștierea lor printre națiuni. Cu o dragoste veșnică, care se revarsă, Iehova vorbește chiar și celor zece seminții rebele: „*Îi voi aduce înapoi ... pentru că Eu voi fi Tată lui Israel, iar Efraim va fi întâiul Meu născut*” (Ieremia 31.1-9).

Prin aceasta este clar că Israel ca „întâi născut” nu era națiunea care s-a constituit prima, căci înainte de Israel exista Egiptul și multe alte națiuni (Geneza 10); și la fel Efraim nu era „întâiul născut”, cel mai „bătrân” dintre semințiile lui Iacov. În orice caz expresia „întâiul născut” redă o anumită poziție, care este comparată cu altele, și această prioritate nu se baza pe o existență anterioară, ci pe favoarea și alegerea lui Dumnezeu.

De aceea tragem concluzia, că în limbajul Scripturii „cel întâi-născut” nu înseamnă întotdeauna cel care se naște primul dintre mai mulți, ci expresia redă uneori cine dintre ei ocupă rangul întâi. În acest ultim sens trebuie înțeles Coloseni 1 cu privire la Domnul nostru; El este Creatorul și nu este ființa creată.

Fiul este numit „Cel întâi-născut din toată creația”

Duhul Sfânt ia multe măsuri în Scriptură pentru a proteja Persoana sfântă a Fiului, care a devenit carne. Când Iehova S-a coborât pe muntele Sinai înaintea ochilor întregului Israel, El a poruncit lui Moise „*să facă împrejmuiri*” (Exod 19.12), pentru ca nimeni dintre ei să nu poată intra în mod păcătos în taina prezenței divine pe munte.

În epistola către Coloseni Duhul face „*o împrejmuire*”, ca să vegheze asupra gloriei Fiului. Când El amintește că Fiul dragostei Tatălui a venit în lume, ca pentru noi să înfăptuiască „*răscumpărarea (prin sângele Său), iertarea păcatelor*” (Coloseni 1.14), totodată El accentuează foarte categoric demnitatea Sa sublimă ca „*Cel întâi-născut peste toată creația*” (Coloseni 1.15); El face aceasta în legătură cu lucrarea Sa vastă și atotcuprinzătoare a creației, ceea ce înalță demnitatea Sa mai presus de orice îndoială (Coloseni 1.16,17). Așa a legat Duhul Sfânt înaintea ochilor noștri în Fiul dragostei Tatălui pe Creator și crucea, pentru ca noi să-L adorăm în toată veșnicia și să-L onorăm, să-L iubim și să-I slujim. Noi mărturisim gloria Sa veșnică de Fiu, care chiar și în cea mai adâncă adâncime a coborârii Sale, în care Lui I-a plăcut să coboare, ea să rămână nediminuată.

Domnul nostru este „*Om al doilea*”, *nu primul om* (1 Corinteni 15.47), și cu toate acestea El este numit „*Cel întâi-născut peste toată creația*”. De aceea Fiului I se dă titlul de Cel întâi-născut nu pe baza unei anumite zile când El S-a întrupat ca Om, ceea ce realmente a avut loc relativ târziu în istoria creației și a omenirii.¹ Nu, caracterul Său excepțional unic în felul lui și incomparabil rezultă din gloria Sa proprie lăuntrică ca Fiu, pe care El a prezentat-o în creație și în lucrările ei.

Tocmai în această scurtă relatare despre creație (versetele 16 și 17) Duhul atestă încă o dată gloria personală a Fiului și pe de altă parte face o îngărădire îndrăznelii curioase a intelectului uman. În descrierea Sa detaliată despre lucrarea creației făcută de Fiul, El nu lasă nici o singură posibilitate necredinciosului pentru vreo obiecție care ar fi în stare să anuleze dreptul Său, că Fiul dragostei Tatălui este Creatorul întregii creații. El personal a creat toate lucrurile în legitimitatea Sa proprie și în atotputernicia Sa, dar și pentru slujirea și glorificarea lui Dumnezeu. De aceea potrivit cu învățătura Duhului nimic nu poate trece peste bariera pusă între Fiul, Creatorul, pe de o parte, și cele create și făcute de El, pe de altă parte. Întreaga creație a luat naștere la Cuvântul Lui și prin mâna Lui. De aceea Fiul este înaintea creației și peste toată creația.

Dimensiunea lucrării Fiului, așa cum este ea descrisă în această expunere scurtă în epistola către Coloseni, este așa de mare, că chiar și ființele cerești cele mai puternice sunt incluse. „*El este înainte de toate*”; mai mult chiar: „*toate lucrurile*” se mențin laolaltă prin El. Din aceste motive Fiul are întâietatea peste toate lucrările Sale. Deoarece El Însuși este necreat și „ne produs”, El este „*Cel întâi-născut peste toată creația*”.

Prin această revelație Duhul „*a făcut o îngărădire*”, pentru Ca Fiul să fie prezentat în măreția Sa proprie, care I se cuvine și în gloria care depășește toate; El delimitează pe Creator de

¹ „Procreat” sau „născut” în legătură cu Fiul în Dumnezeire nu se poate referi la un anumit moment sau la urmaș ... se exprimă exclusiv relația cea mai cordială sau comunitatea în natura lui Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Tatăl. A fost El Fiu, sau nu a fost Fiu înainte de toată veșnicia, așa cum Tatăl a fost Tatăl din toată veșnicia? Sau noi ar trebui să tragem concluzii plecând de la noi oamenii și apoi să deducem că deoarece un tată este înainte de a fi fiul său, tot așa trebuie să fie și în Dumnezeire? Eu cred că aceasta ar însemna arianism și este inacceptabil potrivit Scripturii; contrazice orice judecată sănătoasă, dacă vrem să afirmăm în felul acesta despre natura revelată a Dumnezeirii. (Bible Witnees and Review, I. 374)

creaturi prin bariere de netrecut, pentru ca gândurile înfumurate ale omului să nu profaneze gloria fundamentală a Fiului, dacă ele în baza smeririi Sale proprii Îl vor dezonora și mai mult, și pe de altă parte să-și permită să se opună poziției Sale dominante.

Cerul spre oameni se-apeacă: / Emanuel jos a venit.
Ce dragoste dumnezeiască: Dumnezeu, Om a devenit!

Cine-nțelege-a Lui iubire? / La păcătoși jos a venit.
El, Dumnezeu plin de mărime, / S-a făcut Rob desăvârșit.

Chiar și mai mult L-a dus iubirea: / El locul nostru a luat
Și pentru toată omenirea / A fost pe cruce atârnat.

Folosirea cuvântului „creație”

„Cel întâi-născut dintre toate creaturile” este o traducere mai puțin corectă a textului original decât „*Cel întâi-născut peste toată creația*”, și justetea acestei schimbări este confirmată în general de erudiți; diferența constă în aceea că în expresia „peste toată creația” toate lucrurile create sunt privite mai mult sub aspect colectiv, decât individual. Desigur este adevărat că Creatorul întregii creații sau a universului este și Creatorul fiecărei părți în parte, și este la fel de adevărat că Fiul, atunci când El S-a arătat printre oameni „*asemenea oamenilor*”, din dreptul Său intrinsec este „Întâiul născut înaintea oricărei creaturi” tot așa precum El este „*Cel întâi-născut peste toată creația*”. Totuși, felul corect de exprimare mărește frumusețea și valoarea textului într-o măsură mare, așa cum ar trebui să fie permanent la toate Scripturile inspirate, și din acest motiv cercetarea este totdeauna valoroasă.

Această rectificare specială de la „creatură” în „creație” ar trebui de fapt să slujească ca atenționare. Noi trebuie să cunoaștem și să respectăm „*împrejmuirile*” stabilite divin, care trebuie să protejeze sfințenia Persoanei Fiului, și noi nu avem voie să permitem nici fanteziei noastre și nici logici noastre să calce neautorizat domeniul interzis. Noi nu avem libertatea să alegem cuvintele noastre, atunci când vorbim despre Fiul. Să faci aceasta fără împluternicire ar însemna să cazi într-o rătăcire gravă și temerară. Noi suntem expuși permanent acestui pericol și singura protecție împotriva gândurilor noastre proprii lipsite de venerație și a altora de felul acesta constă în a ne ține cu tărie de învățăturile clare ale Duhului Sfânt cu privire la Fiul, pe care „*nimeni nu-L cunoaște*” (Matei 11.27).

„Om” dar nu „creatură”

Chiar dacă Fiul preamărit veșnic este numit în Coloseni 1.15 „*Cel întâi-născut peste toată creația*” (ktisis), totuși nici în titlul acesta și în nici un alt text din Scriptură nu se exprimă că Fiul a devenit o parte a propriei Lui creații (ktisis); de asemenea vorbirea Duhului Sfânt nu Îl numește niciunde creatură (ktisis).

Dar dacă noi cu toată prudența sfântă încercăm să cercetăm „*împrejmuirile stabilite*” (Exod 19.12) cu privire la numele și titlul Fiului întrupat ca om, atunci citim într-un loc că El „*a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii*”. Găsim de asemenea în diferite locuri că martorii inspirați Îl numesc „*om*” într-un fel care ne arată că El a devenit cu toată certitudinea „*om*”.

Pavel vorbește despre El ca „*Om* (anthropos) *Hristos Isus*” (1 Timotei 2.5) și Pentru Îl mărturisește ca „*Om* (= bărbat, aneer) *adeverit de Dumnezeu*” (Faptele Apostolilor 2.22). Într-adevăr, Domnul vorbește despre Sine Însuși ca despre „*un Om*” (anthropos) (Ioan 8.40). Vom căuta zadarnic în Scriptură după un indiciu că Cel binecuvântat ar fi „o creatură”, și de aceea ne simțim obligați să respectăm precauția Duhului cu privire la acest subiect și să ne limităm numai la vorbirea referitoare la adevărurile relevate despre întruparea ca Om.

În acest context nu avem voie să uităm, că uneori cuvintele sunt folosite într-un sens poetic sau simbolic; dar în cazul acestor exemple nimeni nu are voie să afirme cu certitudine că acestea trebuie înțelese literalmente. Când Duhul lui Hristos vorbește în Psalmi despre Persoana sfântă răbdătoare, El spune: „*Dar Eu sunt vierme, nu om*” (Psalm 22.6). Expresia este figurată și se referă la părăsirea de care El a avut parte pe cruce. Și nimeni nu vede vreo contradicție între expresia psalmistului „*nu sunt Om*” și cuvintele proprii ale Domnului referitoare la Sine Însuși, pe care le-a spus iudeilor: „*Om care v-am spus adevărul*” (Ioan 8.40). David vorbește un limbaj poetic, în timp ce vorbirea din evanghelia după Ioan este istorică și literalmente; însă ambele exprimă adevărul cuprins în locurile respective.

Dar simpla încercare de a folosi „cuvântul” în înțelesul lui literal cu privire la Domnul este deja respingător pentru sentimentul nostru spiritual. Cu toate acestea unii au îndrăznit să facă aceasta mai mult cu impertinență decât cu reverență; și deoarece Scriptura învață foarte clar că Fiul este Dumnezeu adevărat și Om adevărat, ei au tras concluzia că s-ar putea spune cu aceeași certitudine și cu aceeași autorizare că El ar fi „Dumnezeu și creatură”.

Dar această concluzie depășește adevărul revelat. Ținând seama de tăcerea remarcabilă a Scripturii și lipsa consimțământului divin ar fi fost mai înțelept să se spună împreună cu Iov: „*Îmi pun mâna la gură. Am vorbit o dată ... și nu voi mai adăuga nimic*” (Iov 40.4b.5). Cuvântul „Om” este justificat, deoarece Duhul îl folosește, dar cuvântul „creatură” nu este justificat.

Dacă vorbim despre aceste taine sfinte, atunci vrem să ne obișnuim să ne reținem în felul de a vorbi și să ne amintim că gloriile Muntelui transfigurării au dispărut în totalitate atunci când Petru a rostit cuvinte înjosoare cu privire la Fiul dragostei, chiar dacă cuvintele erau cu totul sincere. Muștrarea impresionantă a limbii neînfrânate a apostolului, care a venit din norul de slavă, cu certitudine a fost scrisă pentru noi (Marcu 9.1-8).

De ce este evitată expresia „creatură” în Scriptură?

Este totdeauna greu să dai motive pentru lipsa unui anumit cuvânt în Scriptură; dar uneori adevărurile categoric revelate ne fac în stare să recunoaștem clar cât de nimerit este că acest alt cuvânt lipsește. Și adevărurile, care au fost revelate cu privire la Fiul, arată clar că cuvântul „creatură” este un cuvânt nepotrivit pentru El și defavorabil pentru gloria Sa. Noi cunoaștem „*duhul adevărului și duhul rățacirii*” (1 Ioan 4.6); pe primul îl găsim pretutindeni în Scriptură și pe ultimul îl găsim în toate criticile omenești aduse Scripturii.

„Creatură” (ktisma) este o denumire generală pentru ființele vii; în înțelesul său larg include orice formă de existență, care a luat naștere prin voia Creatorului. Dacă există, totuși numai puține cuvinte au înțelesul larg de „creatură”, care în afară de Creatorul Însuși, Dumnezeu, includ totul în sine. Totul, oricât de mare ar fi diversitatea, se include în această noțiune. Gabriel și satan sunt amândoi creaturi. La fel a fost faraon și Moise, Irod și Ioan Botezătorul, Nero și Pavel. Leul și mielul, vulturul, care plutește în aer, și viermele care se târăște, sunt în

aceeași măsură creaturi. Ființa lor rezultă din faptul că au fost create, și ei nu se pot ridica deasupra acestei stări. Însă noi niciodată nu vrem să folosim cuvântul „creatură” cu privire la Domnul Isus Cel binecuvântat, deoarece din cauza duplicității sale conduce la confuzie și dezonorare; mult mai degrabă vrem să mărturisim despre El cu dăruire adoratoare, așa cum a făcut unul din ucenicii Săi: „*Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu*”.

Noi credem că înțelepciunea lui Dumnezeu a fost aceea care a evitat folosirea expresiei „creatură” în toate denumirile din Scriptură care se referă la El; El veghează asupra gloriei Fiului. Duhul Sfânt a evitat orice cuvânt neclar, care ar fi putut să ne ofere prilejul să gândim lipsiți de reverență față de Fiul, așa cum de fapt ar trebui să gândim – cu reverență. Este adevărat când spunem că fiecare om este o creatură, dar în mod evident nu putem spune că orice creatură este om. Și dacă spunem despre un anumit om că el este o „creatură sărmană”, atunci în aceasta este inclusă o oarecare depreciere și desconsiderare. Și aici este pericolul că o depreciere și desconsiderare asemănătoare ar putea să aibă loc prin noi, dacă am aplica acest cuvânt la Domnul nostru Isus, și urmare acestui fapt Numele Său ar fi batjocorit prin noi printre vrăjmașii Săi și gloria Sa ar scădea într-o oarecare măsură chiar și în ochii noștri.

Însuflețiți de teamă sfântă și teamă de Dumnezeu noi nu vrem să folosim aceste cuvinte neîndreptățite, atunci când este vorba de Domnul. Noi nu vrem să trecem peste aceste linii de despărțire clare ale adevărului revelat cu privire la Fiul, căci ele au fost puse de Duhul lui Dumnezeu, pentru ca gloria Sa să fie păstrată. Noi nu suntem autorizați să-L numim „creatură”, pentru faptul că El este Om; la fel de puțin suntem autorizați să-L numim „frate”, deoarece El ne numește „*frații*” Săi (Evrei 2.11,12).

Fiul ca Om

Este un adevăr revelat că Fiul la încarnarea Sa a devenit „*Om*”. Cuvintele Scripturii sunt clare și precise, că Domnul din cer era Omul al doilea (anthropos) (1 Corinteni 15.47). De aceea ca Om El aparținea acelei clase a celor create pe pământ în cele mai diferite forme, căruia Dumnezeu I-a acordat rangul cel mai înalt și funcția de guvernare pământească. Primul om a primit acest loc prioritar potrivit cu desemnarea categorică din partea lui Dumnezeu, care a insuflat în nările lui Adam duhul de viață. Începând din acest moment omul, din cauza acestei creări neobișnuite, era diferit de celelalte ființe de pe pământ; ele toate au fost puse de la început sub stăpânirea lui (Geneza 1.28; 2.7). Domnul Isus a vorbit în timpul slujirii Sale pe pământ deseori despre Sine Însuși ca fiind „*Fiul Omului*”.

Dar dacă omul (anthropos) pe baza creării lui deosebite este clasa cea mai nobilă a creaturilor lui Dumnezeu de pe pământ, totuși noi nu avem voie să uităm ce pierdere de rang a adus păcatul acestei clase. Adam era creatura pământească care a păcătuit, și prin aceasta moartea și judecata au fost introduse în tot neamul lui (Romani 5.12), și ca urmare a păcatului lui toată creația a fost supusă deșertăciunii (Romani 8.20). Dar acum s-a arătat harul lui Dumnezeu „*aducând mântuire pentru toți oamenii*” (anthropos) (Tit 2.11). „*Căci dacă moartea a venit prin om (anthropos), tot așa prin om (anthropos) a venit și învierea morților*” (1 Corinteni 15.21).

Corespunzător cu aceasta Domnul Isus la timpul hotărât a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii din cauza suferințelor morții (Evrei 2.9). La întruparea Sa ca Om El a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, ca să salveze pe om. Scriptura ne învață cu privire la măsura

smeririi Sale, pentru ca noi să medităm la ea și să-L preamărim; dar ea nu ne învață că El a fost coborât mai prejos decât oamenii și decât îngerii; și tot așa când ea folosește expresia generală „creatură”, atunci când vorbește despre smerirea Sa. Evanghelia spune că așa cum printr-un singur om păcatul a intrat în lume, printr-un Om, Isus Hristos, darul de bună voie al lui Dumnezeu în har a devenit nespun de mare (Romani 5.12,15). În descrierea Fiului devenit Om și a lucrării Sale de răscumpărare este folosită expresia „om”, dar expresia „creatură” este evitată.

Mijlocitorul, Omul Hristos Isus

De aceea atunci când Fiul dragostei Tatălui a venit în carne în creația Sa, El S-a arătat ca Om, real și în orice privință Om, cu excepția păcatului. Fiul devenit Om este Mijlocitorul; „*căci este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Hristos Isus*” (1 Timotei 2.5). În această taină mare Duhul Sfânt vorbește despre El ca Om, niciodată ca creatură. Dumnezeirea și umanitatea din textul citat sunt destinate tocmai pentru a fi polii vaști ai acestei funcții de mijlocitor. Să vrei să extinzi sau să îngustezi aceste limite prin introducerea celor create ar însemna o depreciere nebună a exactității limbajului biblic. Mijlocitorul nostru este Omul Hristos Isus. Fiul S-a coborât la „statura omului și la țărână”;

Dar Dumnezeu lasă încă și astăzi să se vestească vestea bună; copil al omului, crede că Isus a murit pentru păcatele tale!

Acest adevăr, că Fiul a intrat în omenire, ne impresionează foarte profund, deoarece noi înșine prin natura noastră aparținem acestei generații încărcate de păcat. Dorim cu plăcere să preamărim cu cântări de bucurie și adorare dragostea mare a lui Dumnezeu, cu care El ne-a iubit, prin aceea că a trimis pe Fiul Său în lume, pentru ca noi să cunoaștem dragostea Sa. Mereu suntem uimiți de harul și gloria Fiului veșnic, care S-a smerit pentru a deveni Om, ca să facă lucrarea Sa de răscumpărare; Întâiul născut peste toată creația – căci El este – a luat El Însuși chip de rob și în afară de aceasta a devenit Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni. Când citim despre Fiul pe pământ, cum El Însuși S-a mișcat vizibil printre ai Săi, creaturi dependente de El, vedem cum penița infailibilă a Duhului Sfânt Îl descrie ca „Om”. Suntem uimiți de „*gândul care era în Hristos Isus*”, atunci când privim pe Fiul întrupat ca Om, care aparținea clasei celei mai înalte a ființelor pământești, dar care a depășit pe toți în smerenie – „*Om adevărat (autentificat) de Dumnezeu*” (Faptele Apostolilor 2.22). Este o minune veșnică că El într-adevăr a devenit Om, și nu numai aceasta, ci și că El S-a smerit mai departe pe Sine Însuși – chiar până la moarte pe cruce. Acolo și în acele momente a coborât spre glorificarea lui Dumnezeu în cele mai adânci adâncimi ale ocării, suferințelor și părăsirii.

Dar până la acest șuvoi îngrozitor al suferințelor și al judecății pe cruce și în timpul când a trecut prin ele, Fiul întrupat ca om Și-a păstrat neschimbată natura Sa. Nici suferințele Sale pentru păcat, și nici suferințele morții nu L-au coborât mai prejos decât oamenii. Într-adevăr a fost necesar ca El ca Om să intervină pentru oameni. Era ca Fiu al Omului care Și-a dat viața ca preț de răscumpărare pentru mulți; era ca Fiu al lui Dumnezeu, care „*m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine*”; așa citim și așa credem noi.

Noi suntem îndemnați să continuăm să ne gândim la acest subiect măreț, deoarece din rugăciunea apostolului din Coloseni 1 deducem că umblarea noastră devine mai bună în măsura în care noi creștem în cunoașterea gloriilor proprii ale Fiului. Se arată cum progresul în umblare este dependent de dezvoltarea noastră în cunoașterea voii lui Dumnezeu „*în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească*” și de creșterea noastră în cunoașterea deplină a lui Dumnezeu Însuși (versetele 9 și 10). Și, așa cum rezultă clar din revelațiile prezentate în versetele următoare, această cunoaștere include „*înțelegerea duhovnicească*” a gloriilor reale ale Fiului, în a cărui părtășie am fost chemați noi. Fie ca ele să aibă ca rezultat al studierii lor zidirea noastră spirituală și creșterea noastră în cunoașterea Sa! Aceste revelații au fost făcute cunoscut inițial cu scopul de a contracara părerile doctrinare dăunătoare, care s-au răspândit în vremea aceea printre sfinții din Colose. Fantezia omenească se ocupa în mod păcătos și nepermis cu definirea naturii personale a Domnului nostru. Aceasta a oferit prilejul ca prin Duhul Sfânt să vină la lumină în această epistolă prezentările bogate și prețioase ale gloriilor Sale personale. Și aceste prezentări sunt astăzi partea prețioasă a tuturor acelor care au fost strămutați de Tatăl în Împărăția Fiului dragostei Sale (versetul 13). Vrem să vedem, că noi le putem primi în noi ca atare în „toată smerenia”.

Adorarea Creatorului și a Mântuitorului

În această Împărăție a luminii și a dragostei, în care noi ne aflăm realmente, nu vom obosi să stăm la picioarele Celui întâi-născut și să medităm mereu la caracterele Lui alese, unice în felul lor și incomparabile, așa cum ele ne sunt prezentate în aceste versete. Aici privim panorama vastă a întregii creații, a celor văzute și nevăzute, așa cum ea se desfășoară înaintea noastră în incomensurabilitatea ei fantastică; și aici învățăm că acest Unul, „*în care avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea păcatelor*”, este Creatorul și Susținătorul tuturor!

Când vedem această *glorie de Creator a Fiului dragostei Tatălui*, care în puterea ei a rămas ascunsă până la începutul timpului, nu este atunci totodată atinsă o coardă a inimii noastre în adâncă adorare? Nu avem noi atunci voie să anticipăm cântarea de laudă a Israelului restaurat adusă lui Dumnezeu Creatorul lor și să ne îndemnăm reciproc: „*Veniți să adorăm, să ne plecăm și să îngenunchem înaintea Domnului, care ne-a făcut!*” (Psalm 95.6)? Dacă la citirea versetelor 15-17 rămânem impasibili, însă atunci, când Îl vom vedea „*așa cum este*”, nu vom mai rămâne nepăsători. Atunci ne vom arunca cununile înaintea tronului și vom spune: „*Vrednic ești, Doamne Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, pentru că Tu ai creat toate și prin voia Ta stau în ființă și au fost create.*” (Apocalipsa 4.11).

Noi preamărim sincer pe Dumnezeu pentru aceste revelații prețioase (versetele 15 până la 18) din veșnicia trecută referitoare la Fiul dragostei Sale. Da, noi constatăm că toate cele cincisprezece pronume din versetele 15 până la 20 stau ca apozitie la substantivul *Fiul* (versetul 13). De aceea orice propoziție secundară vestește o glorie nouă a Fiului, la care se referă toate și în care toate stau împreună într-o armonie copleșitoare, dar plăcută. Privirea gloriilor Sale felurite în creație și în mântuire, ne fac să exclamăm ca mireasa din Cântarea Cântărilor: „*Preaiubitul meu este pentru mine un strugure de măliniță, în viile din En-Ghedi*” (Cântarea Cântărilor 1.14).

Fiul este înainte de toate

În continuare în această secțiune este confirmată cu o claritate remarcabilă preexistența Fiului. Citim: „*El este mai înainte de toate*” (Coloseni 1.17). Accentul deosebit, care în această propoziție simplă este pus pe substantiv, nu trebuie trecut cu vederea. Puterea propriuzisă a pronumelui cu regret se pierde pentru cititorul nostru, însă în originalul din limba greacă stă pronumele accentuat în mod deosebit „autos” și înseamnă „El Însuși”, „El în propria persoană”. Deci aici se spune că „El Însuși” sau „El în propria persoană” este înainte de toate. El este, Fiul, și nimeni altul. Persoana Fiului are prioritate înaintea întregului univers, și El este și începutul a toate.

În timp ce pronumele clarifică personalitatea veșnică a Fiului, verbul garantează pe lângă acesta existența Sa înaintea tuturor lucrurilor create: „*El este* (nu: era) *înainte de toate* (lucruri și ființe)”. Este felul de exprimare biblic, care exprimă existența absolută, veșnică. Duhul Sfânt o folosește aici cu privire la Fiul, tot așa cum Domnul Isus a făcut-o cu privire la sine Însuși, atunci când a spus ucenicilor: „*înainte de a fi fost Avraam, sunt Eu*” (Ioan 8.58); și Dumnezeu a vorbit în acest fel despre Sine lui Moise, atunci când l-a trimis la copiii lui Israel: „*'Eu sunt' m-a trimis la voi*” (Exod 3.14). Cu ce putere naturală și cu ce frumusețe plăcută această propoziție scurtă din versetul 17 urmează nemijlocit după descrierea gloriei de Creator a Fiului, care este Chipul Dumnezeului Celui nevăzut, Cel întâi născut peste toată creația! El, tocmai acest Unul, Cel ce este veșnic, Cel ce trăiește veșnic - Întâiul născut -, El este înainte de toate! Această constatare scurtă face preexistența Fiului foarte clară chiar și pentru cel mai simplu dintre noi; și așa este, revelațiile Tatălui cu privire la Fiul Său au fost scrise pentru „*prunci*” (Matei 11.25). Fie ca noi să rămânem cruțați de înțelepciunea și deșteptăciunea veacului acesta, care deseori sub mantaua cuvintelor nobile, dar a oamenilor nedesăvârșiți, orbesc inima față de frumusețile veșnice ale Fiului.

„*Toate lucrurile*”, față de care Fiul în existența Sa este înainte de ele, sunt creația Sa. Nu înseamnă bucurie pentru inima noastră să medităm la mărimea și maiestatea Domnului nostru? Nu devin inimile noastre mișcate, când ne amintim că cerurile și pământul sunt „*lucrarea mâinilor Sale*”? Toate lucrurile! Fie că noi privim universul cu tot ce îi aparține, în întinderea lui spațială – cerurile, pământul, marea -, sau în întinderea temporală – trecutul până la începutul tuturor lucrurilor, prezentul, care umple zilele scurte ale vieții noastre, viitorul cu timpurile nesfârșite de după aceea – știm că Fiul, în care noi vedem acum dragostea Tatălui, este înainte de toate, căci „*toate lucrurile au fost create prin El*” (în greacă „en”, în puterea persoanei Sale).

Deci la studiul expresiei „El este înainte de toate” am văzut că prin aceasta se confirmă existența veșnică a Fiului ca Fiu al dragostei Tatălui. Expresia „Cel întâi născut” arată – așa cum am văzut – demnitatea copleșitoare și însemnătatea pe care o are Fiul cu privire la creație, deoarece El este creatorul tuturor lucrurilor. Realmente, contextul nu ne permite să interpretăm „întâiul” ca adverb în timp, și „născut” nu vrea să apună că Fiul ar fi fost născut înaintea tuturor celor create; dimpotrivă se confirmă ideea că „Cel întâi născut” exprimă ce natură are relația Sa cu universul; nu se referă însă la propriul Său început.

Fiul neîngrădit în creație, dar nu independent

Pentru o privire de ansamblu este oportun să prezentăm împreună afirmațiile versetelor 16 și 17, care se referă la relația Fiului cu universul ca Creator și Susținător :

1. *Prin (en, pe baza persoanei Sale) El au fost create toate lucrurile*
2. *Prin (dia, cu ajutorul puterii Sale) El au fost create toate lucrurile*
3. *Pentru (eis, finalul și scopul) El (au fost create toate lucrurile)*
4. *Prin (en, pe baza persoanei Sale) El se mențin toate lucrurile (versetul 17).*

În aceste patru revelații învățăm că Fiul dragostei Tatălui are o relație împătrită cu întreaga creație sau cu universul, fiecare diferită de celelalte, dar toate în armonie între ele.

1. Fiul a acționat în creație pe baza propriei Sale puteri
2. Fiul a acționat în creație ca executor direct
3. Onoarea și gloria Fiului sunt scopul final al creației
4. Puterea Fiului susține toată creația.

Aceste adevăruri ale epistolei către Coloseni ne sunt revelate succesiv, pentru ca noi să cunoaștem relațiile reciproce minunate, care se bazează numai pe dumnezeirea Fiului. În primul rând (1) vedem poziția Sa de frunte absolută, căci El a creat toate lucrurile în baza puterii Sale proprii lăuntrice și a dreptului Său. Apoi (2) Duhul Sfânt ne explică, prin aceea că El schimbă prepoziția *en* în *dia* (în textul în limba română, dar și în alte limbi, nu se recunoaște), că Fiul este executorul în lucrarea creației spre glorificarea lui Dumnezeu Tatăl.

Cu toate că Fiul în baza dreptului Său personal este executorul întregii creații, în această lucrare El nu a acționat independent, ci mijlocit. Ce a fost făcut prin El, era lucrarea plinătății Dumnezeirii, așa cum citim deja în Geneza 1.26: „*Și Dumnezeu a zis: ,Să facem (noi) om după chipul nostru’*”. Așa se spune în Efeseni 3.9, că Dumnezeu este Creatorul tuturor lucrurilor (acolo este lăsat la o parte „*prin Isus Hristos*”).

În aceste revelații, pe care ni le face Duhul Sfânt, credința recunoaște clar părțasia dintre Fiul și Tatăl, care a existat deja înaintea zilelor creației; căci Fiul a acționat în lucrarea creației corespunzător relației de nepătruns din Dumnezeire atât în dreptul Său propriu, cât și în Numele altuia; aici a fost permanent concordanță deplină între Tatăl și Fiul cu privire la natură și scop.

Acest adevăr despre unitatea veșnică a Tatălui cu Fiul ne devine foarte prețios și în afară de aceasta ne dă siguranță, atunci când ne amintim că el ne este explicat simbolic în păzirea turmei lui Hristos, tot așa cum ne este prezentat la crearea lumilor: „*Și nimeni nu le va smulge din mâna Mea ... și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu. Eu și Tatăl una suntem*”, așa spune Păstorul cel bun în Ioan 10.28-30. Unitatea Tatălui și Fiului sunt prezentate atât în domeniul creației, cât și în domeniul mântuirii.

Create pentru El și păstrate prin El

Vedem în continuare cum gloria lăuntrică a Fiului este protejată printr-un „*zid solid și înalt*”: după ce Duhul Sfânt a vorbit despre Fiul ca Persoană activă în lucrarea creației (2), călăuzit prin gelozia de a păstra neștirbită poziția de frunte și curăția gloriei Fiului înaintea ochilor noștri, adaugă, pentru ca noi nici un moment să nu lăsăm să apară ideea că această

activitate la creație ar avea ca urmare ceva umilitor pentru Ființa Sa neschimbătoare, adaugă cuvintele „și pentru (en) El” (3). Așa cum Fiul este Întâiul, tot așa El este și Ultimul. Deoarece toate lucrurile au fost create prin El, este în același timp adevărat și că toate lucrurile au fost create spre onoarea Sa. Întrebarea referitoare la sensul și scopul creației își are răspunsul în Fiul; El stă totodată în centrul ei. Universul există spre onoarea Fiului, tot așa cum există spre onoarea Domnului Dumnezeu; Cel Atotputernic, „care era, care este, care vine!” (Apocalipsa 4.8-11)

De aceea înțelegem noi, cei care am fost făcuți capabili prin Duhul Sfânt, să vedem înapoia întregului plan al creației, că Fiul nu ocupă un loc de rangul doi sau de subordonare. El singur este arhitectul suprem și modelatorul universului, și totodată El este scopul și ținta existenței creației. Dar este mai mult revelat. Ca să mărească și mai mult gloria Sa, Duhul Sfânt dă revelarea suplimentară, că „prin (pe baza Lui Însuși) El se mențin toate lucrurile” (4). Atotputernicia Fiului își găsește exprimarea față de univers în activitatea Lui permanentă. Fiul dragostei Tatălui menține existența și energia și funcția tuturor lucrurilor create, permanent și pentru totdeauna.

Această cunoaștere a Fiului este cu adevărat minunată în ochii noștri, preaiubiților. Dar în timp ce noi posedăm această cunoaștere a Fiului, pe care nimeni nu-L cunoaște, decât numai Tatăl (Matei 11.27) – și ea ne-a fost făcută cunoscut prin Tatăl -, nu vrem să încetăm să onorăm pe Fiul dragostei Sale, atât în gloria Sa de Creator, precum și în gloria Sa de Judecător și Mântuitor, tot așa cum onorăm și pe Tatăl (Ioan 5.22,23).

Pătrunderea timpurie a învățăturilor distrugătoare

Fără îndoială aceste adevăruri despre Fiul au valoare profilactică (preventivă), ca să folosim o expresie din medicină. Ele servesc nu numai sănătății spirituale, ci ele previn simptomele de boală doctrinară. Ele au fost date sfinților din Colose, ca să sufoce germenii învățăturilor nimicitoare referitoare la Persoana Domnului, care era deja prezent la ei. Este cunoscut că acești germeni ai părerilor doctrinare rele s-au răspândit devastator mai târziu foarte rapid, cu toate aceste mărturii ale Duhului Sfânt; și în secolul patru au ajuns la statura unei erezii mult răspândite, care a nimicit Biserica în toate privințele.

Învățăturile greșite, care în timpul acela s-au răspândit îngrozitor de rapid, erau foarte diferite; binecunoscutul Arius învăța, că Fiul ar fi un Dumnezeu subordonat, creat de Tatăl înaintea tuturor lumilor, că El ar fi creatura cea mai înaltă și prin El au fost create toate lucrurile, ca lucruri subordonate. Această lovitură exagerat de subtilă dar nimicitoare împotriva Dumnezeirii depline a Domnului nostru a fost prevăzută prin epistola către Coloseni, dar și prin alte părți ale Scripturii, descoperită și condamnată. Adevărurile din capitolul 1 al epistolei către Coloseni, care au stat înaintea noastră pe aceste pagini, condamnă acele învățături dăunătoare ca fiind minciuni.

S-ar putea probabil pune întrebarea, de ce în cadrul acestor studii sunt amintite astfel de idei false și rele din timpurile de demult. Da, cu regret, când s-au infiltrat odată printre sfinți lucruri rele și greșite, influența lor dăunătoare lucrează în continuare în poporul lui Dumnezeu atât în timpul acela cât și în generațiile care urmează. Arius a murit în anul 336 după Hristos, însă arianismul și rătăcirii asemănătoare nu au fost niciodată distruse definitiv, cu toate că ele au fost respinse oficial. În ultimele șaisprezece secole această învățatură detestabilă a reînviat mereu sub diferite forme și diferite nume.

Și așa cum era de așteptat, în zilele noastre, când creștinismul a umplut aproape complet paharul său de necredință, se aleargă împotriva învățaturii despre Dumnezeu nelimitată a Fiului cu o furtună tot așa de mare, dacă nu și mai mare chiar, ca în timpurile de început. În orice caz simptomele apar cu o frecvență alarmantă, chiar și în cercuri unde te-ai fi așteptat mai puțin să apară – uneori foarte vehement, alteori amăgitor inofensiv; la urma urmei ele tăgăduiesc sub o formă oarecare gloria revelată a Fiului lui Dumnezeu, și aceasta trebuie să îndureze pe fiecare suflet credincios.

Atenționare cu privire la influența rea

Cu privire la spiritul actual al vremii, periculos, la întrebarea actuală trebuie să se răspundă așa fel ca pe lângă tratarea subiectului să se atragă atenția asupra pericolului existent care amenință pe mulți sfinți naivi. Și este remarcabil că apostolul ca predicator al lui Hristos tocmai în acest context (Coloseni 1.28) *leagă „sfățuirea” cu „învățătura”*, și le prezintă pe amândouă ca datorie creștină: *„sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om”* (versetul 28). Deoarece tocmai fundamentul credinței era amenințat, această epistolă a apostolului poartă caracterul dublu de sfățuire și învățătură detaliată. În cazul unei epidemii, pentru siguranța publică sunt date reguli de precauție care în timpuri normale nu sunt necesare. O abatere de la adevăr, plină de pericole, a făcut necesară slujba apostolică în Colose, ea fiind potrivită să corecteze o astfel de abatere. Cunoașterea adevărului este protecția sigură împotriva minciunii (1 Ioan 2.21), și este singura eficientă.

Concepția greșită, că preamăritul Fiul veșnic al lui Dumnezeu era subordonat, deoarece El – așa cum se afirma – ar fi fost creat pentru ca El ca locțiitor al lui Dumnezeu să facă lucrarea creației, este radical contrazisă prin aceste afirmații scurte ale Duhului Sfânt; ele sunt simple, dar totuși sublime în simplitatea lor. Duhul adevărului a ieșit în întâmpinarea afirmațiilor stricate și rele ale ereticilor, El a revelat că la creație Fiul a folosit autoritatea directă a Dumnezeirii și de aceea El *„este mai presus de toate Dumnezeu binecuvântat în veci. Amin!”* (Romani 9.5)

Spuneau acești tăgăduitori din secolul al patrulea că Fiul, atunci când El a creat toate lucrurile, avea o poziție de subordonare? Călăuzit de Duhul apostolul a explicat în secolul întâi că universul nu numai a fost creat prin (dia) Fiul, ca și cum El ar fi Instrumentul executiv, ci universul a fost creat prin (en) El, aceasta înseamnă în puterea autorității Sale personale proprii, lăuntrice (nu acordată din afară) (versetul 16). Nu exista o subordonare în Dumnezeire, în lucrarea creației Fiul a fost atât Persoana principală cât și Cel care a acționat cu autoritate; El a acționat în dreptul Său personal propriu, și El acționează în acord absolut cu Tatăl. În acest sens a vorbit Fiul în Ioan 5.17: *„Tatăl Meu lucrează până acum, și Eu de asemenea lucrez”*. Toată viața Lui a fost în armonie permanentă cu voia Tatălui. Și noi am privit această glorie, scrie apostolul (Ioan 1.14).

Dar, ca o protecție față de unele deducții carnale că această ascultare a Fiului ar putea include subordonarea Sa în Dumnezeire, Fiul adaugă: *„Și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai”* (Ioan 5.19). Deci există o egalitate desăvârșită între Tatăl și Fiul în ceea ce privește existența reală și activitatea fundamentală. În continuare acest *„face”* al Fiului dragostei Tatălui include crearea tuturor lucrurilor, așa cum știm din epistola adresată credincioșilor din Colose.

Fiul nu este o creatură, nici înainte și nici după întruparea Sa ca Om

Așa cum orice gând, că Fiul ar ocupa o poziție de subordonare în Dumnezeu este în contradicție cu Coloseni 1, tot așa este și afirmația calomnioasă, că El ar fi o creatură, că El era prima și cea mai înaltă creatură, dar era totuși o creatură. Scriptura explică, că El este Creatorul „*tuturor lucrurilor*”, în cele două versete (16 și 17) ea folosește de patru ori această expresie cuprinzătoare. Creatorul nu este o creatură; El creează ceva nou, dar El nu a fost creat. Fiul a creat toate lucrurile, dar El nu S-a creat pe Sine Însuși.

Unii, care nu doresc să aplice expresia nepotrivită „creatură” la Fiul în existența Lui veșnică, nu ezită s-o aplice cu privire la El în întruparea Sa ca Om. Ei afirmă că umanitatea sfântă a Domnului nostru preamărit era o creație deosebită și pe baza acestei presupunerii nejustificate trag concluzia că ar fi permis să se vorbească despre El ca despre o „creatură”.

Dar în Scriptură nu există nici un cuvânt care justifică această folosire a expresiei respingătoare, periculoasă. Duhul Sfânt nu scrie despre Domnul nostru ca creatură, și nici despre El ca Unul care ar fi fost creat, nici înainte ca lumile să fi fost chemate la existență și nici la întruparea Sa ca Om. Noi citim despre nașterea Sa, nu despre crearea Sa. De ce în cazul unor astfel de subiecte nu lăsăm vorbirea noastră să fie călăuzită de seriozitatea sfântă și de înțelepciunea divină, unde este necesară cea mai mare precauție și exactitate? Ar trebui să fim prudenți să nu adăugăm vocabularului Sfintei Scripturi nici un cuvânt despre Fiul, după bunul nostru plac.

Născut dintr-o femeie, nu creat

În Cuvântul lui Dumnezeu întruparea ca Om a Fiului ne este relatată nu ca o creație, ci ca naștere: citim „*Iar nașterea lui Isus Hristos a fost așa ...*” (Matei 1.18; 2.1). Dumnezeu a creat pe Adam, pe primul om, dar Eva a născut pe Cain și Abel (Geneza 1.27; 4.1,2). În cazul lui Adam Iehova Însuși a dat țărânei moarte a pământului viață în maturitate deplină, și din ea (din țărână) a fost alcătuit omul prin Creatorul său; însă în cazul lui Cain și Abel a fost așa, că ei au primit viața lor de copil prin reproducerea părinților lor vii. Și până în ziua de azi tot neamul lui Adam și-a început existența în același fel.

Deci Domnul nostru a intrat în lume prin aceea că El a fost născut, și nu printr-o creație deosebită, ca în cazul lui Adam. Nașterea Lui, care urma să aibă loc, a fost vestită în caracterul ei minunat special Mariei prin îngerul care i-a spus pe când ea era încă fecioară: „*Duhul Sfânt Se va coborî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște va fi numit Fiul lui Dumnezeu.*” (Luca 1.35). Cu aceste cuvinte este prorocită activitatea personală a Duhului Sfânt, care a lucrat în Maria cu o putere de nedescris, și tot așa nașterea după aceea a Sfântului, care trebuia să fie numit Fiul lui Dumnezeu.

Drept urmare este o interpretare falsă iresponsabilă a acestui text, să afirmi că după aceea „ar fi fost creată umanitatea sfântă a Domnului” – că ea „a fost adusă la existență prin actul creator al Duhului Sfânt”. Nimic de felul acesta nu se relatează aici și nici în alte locuri din Scriptură, din care să se poată deduce că nașterea lui Isus Hristos ar fi fost un „act creator”, aceasta înseamnă în sensul că nașterea ar fi fost aducerea la existență a ceva din nimic. O astfel de teorie se sprijină pe fantezia omului, nu pe realitatea revelată în Scriptură.

Fiul lui Dumnezeu înainte de naștere și la naștere

Nu se face cunoscut felul în care a venit puterea umbritoare a Celui Preaînalt peste Maria. Ea însuși spune: „*Pentru că Cel Atotputernic a făcut lucruri mari pentru mine. Numele Lui este sfânt*” (Luca 1.49). Oricare ar fi fost acțiunea tainică și de neexplicat a Duhului Sfânt, puterea divină a hotărât ca El, Cel care Se va naște din Maria, să fie numit Fiul lui Dumnezeu. Sosise plinătatea timpului, și Dumnezeu „*a trimis pe Fiul Său, născut din femeie*” (Galateni 4.4). Era Fiul Său propriu, pe care Dumnezeu L-a trimis „*în asemănare cu carnea păcatului*”, ca să condamne păcatul în carne (Romani 8.3).

Din El, Cel născut din fecioara Maria, a strălucit clar filiațiunea. El era Fiul lui Dumnezeu înainte de nașterea Sa, căci Dumnezeu a trimis pe propriul Său Fiu; și El era Fiul lui Dumnezeu după nașterea Sa, căci acesta era Numele Său de drept comunicat de Gabriel mamei (Luca 1.35), și astfel s-a împlinit prorocia din Isaia 7.14, potrivit căreia Numele Său era Emanuel, aceasta înseamnă Dumnezeu cu noi (Matei 1.22,23). Așa după cum El era Dumnezeu înainte de nașterea Sa, precum și după nașterea Sa, tot așa El era Fiul lui Dumnezeu atât înainte de nașterea Sa, cât și după nașterea Sa.

Sămânța femeii

Aici, în Betleem, era acum prezentă sămânța femeii, care în Eden nu era clar prorocită (Geneza 3.15); și de aceea în istoria omenească nu este o naștere asemenea ei. Dar minunea minunilor la ea este că Sfântul lui Dumnezeu nu a purtat în El nici o urmă a păcatului unei femei, care la rândul ei a fost născută în nelegiuire și zămislită în păcat (Psalm 51.5) – o poziție valabilă pentru orice mădular al întregului neam omenesc. Explicația acestei minuni unice în felul ei a fost dată lui Iosif de către înger: „*ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt*” (Matei 1.20). Prin influența Sa sfântă și pătrunzătoare a fost exclusă orice urmă a răului și a fost evitat orice pericol de întinare. Exprimat simbolic, floarea făinii a fost unsă cu untdelemn. Și El, Cel care a fost născut din Maria, era Cel de trei ori sfânt Fiul lui Dumnezeu. Cu adâncă mulțumire și admirație trebuie recunoscut, că acest eveniment era „de la Dumnezeu”, și anume într-un fel cum nici un alt eveniment nu a avut loc vreodată, și nici nu va avea loc. Nașterea imaculată a lui Isus era, în ceea ce privește nașterea, unică în felul ei, minunată, supranaturală. În momentul acesta „Cuvântul a devenit carne (trup)”. Așa este vorbirea Scripturii, dar noi nu citim că această „carne” („trup”) a fost creat, așa cum se explică uneori fără o autorizare corespunzătoare.²

Deci, în aceste cuvinte J. N. D. se referă în primul rând la „Dumnezeu și creatură”; și în ultima expresie se referă clar la Romani 8.20-22 – la creația aflată în robia stricăciunii, care va avea parte de libertate prin Fiul devenit Om. Dar J. N. D. nu scrie: „Dumnezeu și creatura

² Dacă apoi se spune înfrumusețând lucrurile, că „crearea” nu ar trebui înțeleasă în sensul absolut de a da naștere la ceva din nimic, ci în sensul celălalt, că prin puterea divină ia naștere ceva din ceva care a fost deja creat, totuși este permisă întrebarea, de ce se alege tocmai cuvântul „crearea” în această legătură sfântă. Dacă „creația” are aceste sens dublu, de ce atunci nu se evită complet expresia, așa cum face Scriptura?

Încercarea de a justifica felul de vorbire nimicitor cu un citat din J. N. D. (Coll. Writing, Band X., pag. 331), se contrazice singură. Ar trebui să rezulte clar din paragraf, că J. N. D. intenționat renunță la folosirea cuvântului „creatură” aplicat la Domnul. El vorbește despre „legătura personală la întruparea ca om, între Dumnezeu și creatură – Dumnezeu și Omul într-o Persoană.”

într-o Persoană”, ci „Dumnezeu și omul într-o Persoană”. A fost la întruparea ca Om, atunci când Fiul a devenit legătura personală între Dumnezeu și creatură. Cele două virgule care încadrează cuvintele „la întruparea ca om”, care apar în Coll. Writing, dar care lipsesc în două copii, arată clar și precis gândurile autorului. El se referă la legătura de mijlocire și nu la legătura de creare dintre Dumnezeu și creatură.

Realmente este inexact și duce în eroare, și este o abatere clară de la Scriptură, când se afirmă că natura umană a lui Hristos ar fi fost creată în trupul fecioarei (aceasta înseamnă, a luat naștere din nimic). Fără îndoială Maria a avut partea ei la taina sfântă, așa cum i-a zis îngerul: „*vei rămâne însărcinată și vei naște un Fiu*” (Luca 1.31). Dar să afirmi că „natura umană sfântă a Domnului a fost creată printr-un act creator al Duhului Sfânt” înseamnă în realitate să tăgăduiești împlinirea cuvintelor îngerului adresate Mariei chiar și în legătură cu conceperea (zămislirea).

Biblia nu desparte Dumnezeirea de natura umană a Fiului venit în carne, și nici în trupul fecioarei. Dacă noi credem că Persoana Fiului veșnic era neschimbătoare și a rămas neschimbătoare, atunci când El a devenit sămânța femeii, atunci suntem gata să nu pătrundem în taina sfântă, căci noi suntem convinși că evenimentul întrupării ca Om este inexplicabil pentru mintea omenească, chiar dacă Scriptura îl numește simplu „*nașterea lui Isus Hristos*” (Matei 1.18).

Un trup pregătit

În epistola către Evrei Duhul Sfânt aplică un citat din Psalmul 40 la venirea Domnului în lume; în acest Psalm Fiul, Mesia, descrie propria Sa întrupare ca Om: „*Mi-ai pregătit un trup*” (Evrei 10.5). Aici nu este nici o referire la „creație”, ci în acest loc important, în care intenția Duhului este să ne dea învățătura despre natura unică în felul ei a acestui trup, căci „*trupul lui Isus Hristos*” trebuia să fie corespunzător să devină „*odată pentru totdeauna*” jertfă pentru Dumnezeu (versetul 10), aici este evitat cuvântul „*a crea*” și este folosit cuvântul „*pregătit*”. Pe baza concepției (zămislirii) Sale deosebite, acest „*trup*” a primit o caracteristică proprie deosebită; aceasta era sfințenia Sa lăuntrică și incomparabilă; ea a fost garantată prin acțiunea Duhului Sfânt, pentru ca în ea să se poată revela ascultarea Fiului „*până la moarte, da, chiar moarte pe cruce*”.

I-a plăcut Fiului să primească acest trup la întruparea Sa ca om. El a venit în carne, și acesta a fost felul Său să ocupe locul unui slujitor, ca să reveleze pe Tatăl într-o lume a întunericului spiritual și nenorocire morală. Prin urmare nouă ne-au fost făcute cunoscut relațiile divine dintre Tatăl și Fiul, despre care ni se relatează în scrierile lui Ioan și în alte locuri din Scriptură, tocmai prin viața Sa incomparabilă și prin slujba Sa în acest trup prețios.

În afară de aceasta, când Fiul a vorbit pe pământ despre această intimitate cerească de nepătruns, gloria Tatălui nu trebuia să piardă nimic din strălucirea ei. Da, desăvârșirea minunată și plinătatea slujbei Fiului era de așa natură că această glorie a fost mărită. Fiul, care privea drumul Său din poziția finală spre înapoi, a spus de aceea Tatălui: „*Eu Te-am glorificat pe pământ!*”. Pe pământ! În această pustie, „*pământul*” – așa cum este el – în întuneric nerațional (Ioan 1.5), Dumnezeu, care este lumină și dragoste, S-a făcut cunoscut pe deplin prin Fiul în smerirea Sa și în ascultarea Sa; și lucrarea Sa în smerenie a fost încununată de Dumnezeu cu glorie. Ce trup era necesar pentru astfel de desfășurări sublime! „*Mi-ai pregătit un trup.*” Minunat trup! În el se vedea umanitatea lipsită de păcat, de neprețuit! Și totuși „*în*

asemănare cu carnea păcatului”, ca să devină o jertfă pentru păcat (Romani 8.3)! El era Cel care Însuși „*a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn*” (1 Petru 2.24).

„*Eu vin*”, a fost strigătul de bună voie al Fiului în veșnicia trecută, precum și la timpul hotărât, când El a primit trupul pregătit în momentul și în forma prevăzută pentru venirea Sa în lume (Evrei 10.5).

„El trebuia să fie născut de femeie, deci El era om mai mult decât Adam, dar conceput prin Duhul Sfânt, așa cum nici Adam și nimeni altcineva nu a fost: așa de real a pregătit Dumnezeu un trup pentru Fiul Său, că El – chiar și în natura umană – trebuia să fie Sfântul lui Dumnezeu.

Altceva cu nici un chip nu s-ar fi potrivit Fiului; El nu ar fi fost nici subiectul permanent al plăcerii Tatălui în tot timpul zilelor Sale în carne, și nici vasul potrivit al puterii Duhului Sfânt în slujba Sa, și nici jertfa pentru păcat. Ce deosebire față de noi, care în momentul când am fost născuți din Dumnezeu am fost unși numai pe baza eficacității sângelui Său! Trupul Său era Templul lui Dumnezeu fără (folosirea de) sânge” (W. Kelly Exposition of the Epistles to the Hebrews).

„Noul” creat din cartea prorocului Ieremia

Unii au încercat să justifice folosirea expresiei „creatură” cu privire la Domnul nostru prin referirea la una din prorociile lui Ieremia, ca și cum aceasta ar fi prorocit nașterea lui Isus Hristos dintr-o fecioară și ar vorbi despre naștere ca despre o creație a lui Iehova. Cuvintele prorocului, la care se face referire, sunt: „*Căci Domnul a creat un lucru nou pe pământ: femeia va împresura pe bărbat*” (Ieremia 31.22).

Acești comentatori au presupus că – în baza caracterului nașterii Domnului în timp absolut unice în felul ei – nașterea Sa era „noul”, pe care Iehova l-a anunțat că îl va crea pe pământ; și pe această presupunere se bazează concluzia că ar fi potrivit Scripturii să vorbești despre Domnul ca despre o „creatură”.

La o privire mai îndeaproape însă afirmația lor îndrăzneță referitoare la prorocia lui Ieremia se dovedește a fi foarte trasă de păr și îi lipsește confirmarea în context. Probabil aici este o confundare cu prorocia lui Isaia (capitolul 7), care arată clar că Dumnezeu (Emanuel) va fi cu poporul Său prin rămânerea însărcinată a unei fecioare, și în cele din urmă El îi va elibera de vrăjmașii lor, chiar dacă țara lui Iuda a fost mai înainte pustiită de puterea copleșitoare a împăratului Asiriei.

Însă subiectul lui Ieremia este diferit de cel al prorocului dinaintea lui. El nu ne face cunoscut – ca Isaia – un Eliberator care va veni, ca să elibereze casa și neamul lui David, ci ne face cunoscut căința simțită profund, în mod deosebit a lui Efraim, a casei lui Israel slujitoare la idoli, ea va fi pregătirea morală pentru restaurarea spre binecuvântarea întregii națiuni. Nu este – ca în Isaia – Dumnezeu-Mântuitorul, care apare în popor printr-o naștere minunată, ci este curățirea lor lăuntrică, pentru ca ei să poată primi noul legământ, pe care Iehova îl va face cu casa lui Israel și casa lui Iuda (versetele 31-34). De aceea Ieremia procește, că poporul restaurat va fi creat ca „ceva nou” pe pământ.

Desigur, profetul de mai târziu vorbește ca și Isaia despre o fecioară (versetul 21), dar nu în legătură cu venirea minunată a lui Mesia, Eliberatorul lor. Fără îndoială Ieremia se referă la „*fecioara Israel*”, pe care el o numește și „*fiică necredincioasă*”. Prin expresia „nou” prorocul are înaintea ochilor pe aceia care vor fi binecuvântați, și nu pe Acela

care îi va binecuvânta. El recunoaște că în ziua restaurării rămășiței caste a lui Israel, ea se va menține curată din punct de vedere moral și va fi liberă de toate întinările cu slujbele idolești ale Babilonului (vezi Apocalipsa 14.3-5). Conținutul prorociei lui Ieremia este că în această zi Israel se va întoarce iarăși în cetățile țării din care a fost alungat (versetul 21). Mai trebuie adăugat, că el folosește aceeași imagine de „fecioară” în legătură cu poporul și în alte locuri ale prorociilor sale (Ieremia 14.17; 18.13; 31.4).

În versetul următor prorocul arată sfârșitul împrăștierii lui Israel printre popoare și al rătăcirii lor pe pământ ca vagabonzii, din cauza păcatelor lor, așa cum a fost Cain cel stigmatizat: „*Până când vei rătăcii* (încoace și încolo) *fiică necredincioasă?*” Răspunsul la întrebare este: până în ziua reîntoarcerii sale naționale. Și după aceea prorocul continuă cu o vorbire simbolică remarcabilă și arată în ce fel va avea loc restaurarea: „*Pentru că Iehova a făcut un lucru nou pe pământ: o femeie va peți pe bărbat*”.

„Lucrul nou” este căința reală lucrată de Duhul atât în Iuda, cât și în Efraim, și locuirea lor împreună în propria lor țară în zilele noului legământ. Această căință a celor două case a lui Israel va fi un eveniment fără asemănare în lunga istorie a neamului cu grumazul înțepenit și împietrit. Atunci poporul va mărturisi vina lui (Isaia 53) și va boci păcatele sale; și apoi „*va fi plângere mare în Ierusalim*” (Zaharia 12.10-14).

Această căință unanimă va fi „creată” de Iehova Însuși, căci El va turna peste ei Duhul îndurării și al cererilor (Zaharia 12.10). Schimbarea inimii națiunii, care va lua naștere prin aceea că se va lua voalul de peste ei (2 Corinteni 3.16), este lucrarea Dumnezeuului părinților lor, care a înviat pe Isus și L-a înălțat, „*ca să dea pocăință lui Israel și iertare de păcate*” (Faptele Apostolilor 5.30,31). Iehova va „crea” în ei o inimă nouă, așa cum David a cerut pentru sine însuși, un tablou al rămășiței în vina ei de vărsare a sângelui (Psalm 51.10). El va da poporului Său o inimă nouă și un duh nou, și El „*va lua inima de piatră din carnea lor*”; așa proorocește Ezechiel (11.19; 36.26).

Femeia slăbiciunii și bărbatul tăriei

Cu adevărat „în cerurile noi și pe pământul nou” al Împărăției de o mie de ani se va vedea foarte clar pe pământ „un lucru nou”, când poporul Israel, care pe parcursul multor secole la rând a fost neascultător față de Iehova atât sub Lege, cât și sub har, și a lepădat pe Mesia al lor atât în smerenia Sa cât și în înălțarea Sa, în cele din urmă se va întoarce spre Domnul, prin aceea că va mărturisi aroganța și păcatele lor și va avea parte de harul Său nespus de bogat. Minunea pentru toată lumea în aceste zile va fi, că cel mic a devenit mare și cel slab a devenit tare.

Căci cât de neînsemnată și de slabă va fi rămășița iudaică, care a fost salvată! Numai „*a treia parte*” va supraviețui în focul mistuitor al necazului cel mare, dar acestei „*turme mici*” Iehova îi va spune: „*Este poporul Meu*” (Zaharia 13.9), și El le va împlini rugăciunile și le va da Împărăția. Însă atunci, când ei ca națiune sunt slabi și neputincioși, ei vor privi spre Dumnezeu, Cel care va fi tăria lor; atunci va fi, așa cum spune prorocul, „*femeia va peți pe bărbat*”.

Deci noi presupunem că în această vorbire simbolică cutezătoare și energică „*femeia*” este folosită ca simbol pentru poporul Israel în starea sa de recunoaștere a slăbiciunii și de teamă, scurt înainte de restaurarea sa. Folosirea de către Ieremia a acestui tablou deosebit nu este un caz unic în vorbirea profetică. Și Isaia folosește același tablou, ca să prezinte starea

de slăbiciune și de teamă în națiunea Egiptului: „În ziua aceea, Egiptul va fi ca femeile și va tremura și se va teme de mișcarea mâinii Domnului oștirilor” (Isaia 19.16). „Femeia” ca ilustrare a pierderii rezistenței se mai întâlnește și în Isaia 3.12; Ieremia 51.30 și Naum 3.13.

Așa după cum „femeia” în înțelesul figurat exprimă slăbiciunea, așa este „bărbatul” în contrast cu aceasta simbolul tăriei. În această secțiune (Ieremia 31.22) este vorba de putere mare, deoarece cuvântul folosit în textul original (gever) înseamnă un bărbat puternic. Nu este cuvântul frecvent întâlnit pentru bărbat (enosh), care desemnează pe om în subrezenia lui.

Când de aceea „femeia va peți pe bărbat”, poporul slab va ajunge în posesia unei puteri mari. Această făgăduință bogată în conținut a lui Iehova întărește speranța, că slăbiciunea exterioară a rămășiței lui Israel în una din zilele viitoare va oferi ocazia potrivită pentru desfășurarea puterii naționale supranaturale, pe care El, Dumnezeuul tăriei lor, le-o va pune la dispoziție pe o cale neobservată pe pământ.

Ordinea naturii va fi răsturnată

Căile lui Dumnezeu în bunătatea Sa nemărginită și harul Său nemărginit urmează rareori legile pe care El însuși le-a dat pentru creaturile Sale umane. Ele provocă atenția noastră prin acest contrast, și nu prin concordanță (vezi Isaia 55.8,9). De aceea revărsarea finală a harului Său peste Israelul necredincios va fi privită în ochii oamenilor ca neregularitate în comparație cu faptele drepte ale lui Dumnezeu față de popoare. Și acest caracter bătător la ochi al harului Său restaurator față de iudei ne-a fost prezentat mai dinainte de Duhul Sfânt în tabloul pe care noi îl privim.

Că femeia va peți pe bărbat, aceasta este în opoziție cu ordinea inițială, care a fost așezată în creație. La început femeia a fost creată pentru bărbat, și nu bărbatul pentru femeie; poziția de conducere a fost încredințată lui Adam, nu Evei (1 Corinteni 11.9). Însă corespunzător acestui tablou profetic, Iehova, în ceea ce privește națiunile, la timpul potrivit va crea „ceva nou”, care are ca urmare răsturnarea ordinii naturale în guvernarea pământescă. În Împărăția de o mie de ani domnia mondială nu va fi exercitată de o națiune, care posedă autoritate absolută asupra tuturor celorlalte națiuni, ci se va vedea cum autoritatea și puterea cea mai înaltă de pe pământ va fi așezată pe o națiune, care mult timp a avut un renume prost din cauza slăbiciunii feminine.

Ce poziție ocupă în prezent pe pământ printre popoare sămânța lui Avraam, care umblă fără țintă încoace și încolo! Nici împărat, nici Templu, nici preoție! Dar în „nașterea sa din nou”, despre care vorbește Iehova, poporul dispus a se căi va poseda o forță deosebit de mare, sau va fi „înconjurat” de ea, cu ajutorul căreia va birui deplin pe împotrivorii ei puternici. Atunci națiunea restaurată se va asemăna cu Rut cea lipsită de speranță și de orice mijloace, care vine la Betleem din țara idolatriei; ea se referă înaintea lui Boas (bărbatul tăriei, așa cum îi spune numele) cel bogat la relațiile ei de rudenie și pe baza tăriei oferită de el construiește casa lui Israel în glorie (Rut 4.9-12).

Ieremia 31.22 nu se referă la nașterea din fecioară

La cercetarea acestei prorocii nu ne-a fost posibil să găsim vreun motiv pentru afirmația unor comentatori ai Scripturii, că Ieremia ar fi prorocit în această vorbire puțin ascunsă nașterea Domnului nostru. Este deci o presupunere neînțeleaptă și neîntemeiată, că această prorocie apără într-un fel oarecare afirmația, că întruparea ca Om ar fi o „creație” deosebită din partea lui Iehova; ea nu permite să vorbim despre Domnul nostru demn de adorare ca despre o „creatură”.

Pentru o confirmare suplimentară se poate adăuga, că în această secțiune cuvântul „femeie” (neqebach) nu înseamnă o fecioară sau o fată necăsătorită (almah), această ultimă expresie este folosită în Isaia 7.14, unde este un indiciu profetic direct la Maria, „mama lui Isus” virginală. De aceea nu este nici o egalitate între cele două prorocii, da, nici măcar asemănare, în afară de faptul că ele se referă la „ceva nou”; dar Biblia vorbește de multe lucruri „noi”.

Au fost exprimate multe presupuneri referitoare la înțelesul exact al acestei secțiuni, dar comentariul cel mai satisfăcător al vorbirii acoperite a lui Ieremia este, că aici este vorba de prorocia referitoare la restaurarea lui Israel în ceasul celei mai mari slăbiciuni a lui și a celor mai grele prigoane. Să ne amintim că în cartea Apocalipsa Ioan vede poporul în tabloul unei femei prigonite, care fuge în pustie, și că balaurul mare roșu va face război cu restul (cu rămășița) din sămânța ei (Apocalipsa 12). Cu toate acestea în cele din urmă Israel va primi o putere de nebiruit și va fi Debora biruitoare a acelor zile; și Domnul va da pe viitorul Sisera „în mâna unei femei” (Judecători 4.9), așa cum El a făcut cu prigonitorii canaaneni în zilele judecătorilor.

J. N. Darby face într-una din synopsis următoarea remarcă la acest loc: „Eu văd în versetul 23 numai expresia slăbiciunii. Israel, slab ca o femeie, va trebui să posede toată puterea și să biruie – se va vedea că se va desfășura putere în ceea ce este slăbiciune deplină”.

Un exemplu interesant asemănător pentru folosirea unei expresii simbolice, care prin referirea la ceva care în mod normal niciodată nu se întâlnește, îl găsim în Ieremia 30.6 și 7, unde viitorul „*timp al necazului lui Iacov*” este comparat cu un bărbat, care este în durerile nașterii. Felul în care vorbirea simbolică vie exprimă aceasta, în istoria lumii nu va mai fi un necaz asemănător (Matei 24.21).